
D I A N N E L A K E

MIJN LEVEN MET

CHARLES

MANSON

ALS JONGSTE LID VAN 'DE FAMILIE'

Vertaling Jan Smit

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Dianne Lake

Oorspronkelijke titel: *Member of the Family*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland

Vertaling: Jan Smit

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Foto omslag gebruikt met toestemming van de auteur; GettyImages | Hulton Archive

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0104 3

ISBN 978 94 027 5522 0 (e-book)

NUR 402

Eerste druk april 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I

Turn on

DEBORAH HEEM

2

HOOFDSTUK I

Een jeugd in Minnesota

Dit is hoe mijn echte verhaal begint, niet met zonnig Californië, hippies en drugs, maar met een doodgewoon middenklassegezin in de jaren vijftig in Minnesota.

Ik werd geboren in 1953 als eerste kind van mijn ouders. Mijn vader, Clarence, was een stevige man met een brede, scheve grijns. Net als zijn eigen vader was hij schilder geworden om de kost te verdienen, maar kunst was zijn passie. Na zijn huwelijk ging hij naar de kunstacademie. Dat was de uitlaatklep voor zijn creativiteit: overdag huisschilder, 's avonds kunstenaar. Mijn moeder, Shirley, was huisvrouw en deed elke dag haar best om er goed uit te zien en het huis mooi en schoon te houden. Als klein meisje liep ik haar overal achterna en probeerde haar in alles na te doen. Als ze een bord afwaste in de gootsteen, smeekte ik haar om mij op te tillen. 'Ik doe het wel!' piepte ik dan, totdat ze me mijn eigen afwasborstel gaf. Ik was haar kleine schaduw en werd een 'mini-mama' toen eerst mijn broertje Danny en daarna mijn zus Kathy werden geboren.

Toen ik in de eerste klas zat, voelden mijn ouders zich rijk genoeg om een groot huis buiten Minneapolis te kopen, met een enorme achtertuin. Onze burens hadden een kas, waarin ze allerlei soorten geurige bloemen kweekten. Als je de deur opendeed, werd je begroet door de geur van overblijvende potplanten, kruiden en kleurige eenjarige bloemen voor ieder seizoen. Ik hield een oogje op mijn jongere broer en zus als mijn vader naar zijn werk was en mijn moeder het huishouden deed. Kathy was nog een baby, dus reed ik haar in haar wandelwagen over het gras of droeg haar in mijn armen om haar de bloemen te laten ruiken.

Ik mocht mijn moeder helpen, in en om het huis, en dat vond ik heel spannend. Er waren allerlei nieuwe huishoudhulpjes op de markt. Zo hadden we een ultramoderne Hoover Constellation, een ronde stofzuiger uit het ruimtevaarttijdperk, die op zijn eigen uitgeblazen lucht hoorde te zweven. Je had de neiging om opzettelijk rommel op de grond gooien, alleen om te zien hoe hij werkte. Ons huis was altijd schoon, maar soms ging ik toch stofzuigen, gewoon om iets te doen te hebben.

Mijn moeder leerde me naaien op de speelgoednaaimachine die ik een keer voor Kerstmis kreeg. Ze liet me zien hoe ik de draad moest insteken en de stof moest leiden om de steken recht te houden. In de weken daarna kreeg ik allerlei lapjes van haar om jurkjes en kleine dekentjes te naaien voor mijn poppen. Ten slotte werd ik daar zo goed in dat ze een patroon voor me zocht om ook kleren voor mezelf te maken.

Van buiten leken we een heel traditioneel gezinnetje, maar onder de oppervlakte heerste een soort rusteloosheid. Voordat ik werd geboren had mijn vader in Korea gevochten, en hoewel ik het verschil natuurlijk niet kende, zei mijn moeder altijd dat hij daardoor veranderd was. Vaders spreken hun onvrede niet altijd uit, maar die is wel voelbaar. In de loop van de tijd begon ik te begrijpen hoe zijn stemmingen invloed hadden op ons gezinsleven. Als hij thuiskwam van zijn werk, trok hij zich terug in een hoek van de woonkamer die voor zijn schilderwerk was gereserveerd, en als hij zat te schilderen, mochten wij niet in de buurt komen. Wij hadden onze eigen speelkamer, en als Danny en Kathy hem lastigvielen, haalde ik hen snel bij papa weg om hem rust te gunnen. Zo jong als ik was, besepte ik toch dat hij ruimte nodig had om creatief bezig te zijn.

Ik was me bewust van een zekere afstand, een terughoudendheid die hem anders maakte. Als hij glimlachte, scheen de zon, en mijn vroegste herinneringen betreffen dan ook de keren dat hij vrolijk met me speelde. Maar als hij depressief was, leek het wel of alle lucht uit de kamer werd gezogen. Hij was altijd somber, behalve als hij aan een

project werkte. Op dat soort dagen zat hij stilletjes in een donkere kamer voor zich uit te staren en rookte hij de ene sigaret na de andere. De rook hing dan in dichte wolken om hem heen.

Blijkbaar volgde ik de signalen van mijn moeder op, die hem meestal de ruimte bood om aan zijn grillen toe te geven. Ondanks zijn humeurigheid kon hij in haar ogen geen kwaad doen. Ze adoreerde hem, en die verering bepaalde een groot deel van ons huiselijk leven. Ze hield hem scherp in de gaten en peilde zijn stemmingen voordat ze op hem reageerde. Als hij van zijn werk kwam, wachtte ze eerst tot hij tot rust gekomen was voordat ze een gesprek met hem begon. Als wij lastig waren geweest, zou ze hem daar nooit mee overvallen zodra hij de deur binnenstapte. En wij hadden duidelijke instructies om hem vrolijk te begroeten. Hij was de stoïcijnse heer des huizes en wij leerden dat we moesten wachten tot hij ons aansprak voordat we zelf met onze verhalen kwamen. Ik wilde graag dat hij aandacht voor me had, en als dat gebeurde, bewaarde ik zo'n moment in mijn hart en mijn herinnering. Dat hij soms ook mopperde, me ergens mee plaagde waardoor ik me verdrietig voelde, of dingen zei als 'Ik zal je een reden geven om te huilen!', werd goedge maakt door zijn speelse buien, zelfs als die niet voor mij bedoeld waren.

Misschien was het vanwege mijn vaders onvoorspelbare karakter dat mijn moeder over het geld ging. Zij was de verantwoordelijkste van de twee. Aan het eind van de week gaf mijn vader haar het loon dat hij had verdiend als huisschilder en keek ik toe hoe ze alle rekeningen betaalde. Iedere maand zorgde ze ervoor dat de hypotheek werd voldaan, naast alle andere kosten. Ze spreidde enveloppen op de tafel uit, schreef cheques en vroeg mij aan de postzegels te likken. Daarna bracht ze alles naar het postkantoor in de stad.

Elke week gaf ze mijn vader zijn zakgeld, contant, en legde ze geld opzij voor het eten. Zij deed alle boodschappen en kookte iedere avond. 's Ochtends maakte ze zijn lunch klaar, soms met een briefje in de bruine zak. Hoewel mijn vader het altijd druk leek te hebben, nam hij wel

de tijd om 's avonds met ons te eten. Dat was mijn fijnste moment van de dag, omdat hij dan hele gesprekken voerde en mij behandelde als een volwassene.

‘Dianne, wat leer je zoal op school?’ vroeg hij dan.

‘Ik ben zo terug,’ antwoordde ik, en ik rende weg om een stapel papieren te halen. ‘Kijk eens, pap, hier heb ik goede cijfers voor gekregen.’ Ik spreidde mijn dictees en mijn schriften met schrijfoefeningen en rekensommen uit om hem mijn schoolwerk te laten zien en indruk op hem te maken.

‘Nou, geweldig! Ga zo door.’

Onder het eten vertelde mijn vader ook dikwijls over de boeken die hij las en die hij graag met mijn moeder besprak – een beetje teleurgesteld omdat zij niet zo geïnteresseerd was. Zelf vond ik alles waar hij belangstelling voor had heel spannend.

‘Ik ben nu bezig in een prachtig boek, Shirley. Dat zou jij ook moeten lezen,’ zei hij op een avond toen we zaten te eten.

‘Je weet dat ik niet veel tijd heb om te lezen,’ antwoordde mijn moeder.

‘Waar gaat het over, papa?’ vroeg ik. ‘Ik kan nu ook lezen.’ Ik behoorde tot de beste leesgroep van mijn klas.

‘Ach, schat, dat is meer iets voor grote mensen, denk ik,’ zei hij. ‘Maar ik zal het je vertellen. De schrijver heet Jack Kerouac en het gaat over twee vrienden die op reis gaan om meer over zichzelf te ontdekken.’

‘Lees het mij dan voor.’ Ik hoorde graag zijn stem, of hij nu *Horton Hatches the Egg* voorlas – dat ik inmiddels zelf kon lezen – of iets uit zijn eigen boeken dat ik niet echt begreep.

‘Nou, ik heb pas een ander boek van Jack Kerouac meegenomen,’ zei hij, terwijl hij van tafel opstond en in de zak van zijn jas zocht, die aan een haakje bij de deur hing. Op het omslag van het boek stonden rare letters en een man die een vrouw op zijn rug droeg.

‘Dit boek heet *The Dharma Bums*,’ zei hij. ‘En dit is een stukje eruit: “Eén man die een goede daad verricht in de wildernis is alle tempels van deze wereld waard.”’

‘Wat mooi, papa.’ Ik had geen idee wat het betekende, maar goedheid moest toch goed zijn? Ik omhelsde mijn vader en hij ging van tafel om verder te werken aan een schilderij.

Een andere keer, na het eten, had hij zich in de huiskamer teruggetrokken om te schilderen toen hij zag dat ik in de deuropening zat. Ik wilde hem niet storen, maar keek graag hoe hij werkte.

‘Hé, kleine meid, vind je dit mooie muziek?’ vroeg hij opeens. We hadden een kleine grammofoon, en als hij schilderde, draaide hij meestal iets uit zijn platenkast.

‘Wat is dat?’ Zulke geluiden had ik nog nooit gehoord. Er was niemand die zong, alleen muziek.

‘Dat is jazz,’ antwoordde hij. ‘Cool, vind je niet?’

Mijn vader liet me de platenhoes zien. Heel woest. Toen pakte hij een andere plaat en demonstreerde hoe je voorzichtig de plaat bij de randen tussen je handen moest nemen om geen krassen te maken. Met een zwart borsteltje ging hij er overheen voordat hij de plaat op de draaitafel legde. Daarna liet hij de naald voorzichtig op de eerste groef zakken en vroeg of ik bij hem kwam zitten.

We zaten op een loveseat naast zijn ezel. Ik keek hoe de rook van zijn sigaret omhoogkringelde naar het plafond. Zo nu en dan blies hij een kringetje om me aan het lachen te maken.

‘Moet je nu eens luisteren... Bah bah bah,’ zong hij met de trompet mee. Na een tijdje zaten we allebei met ons hoofd te wiegen, op de maat van de muziek. De klank wisselde met ieder instrument. Ik hield vooral van de zware drums en de bekkens. Zoiets had ik nog nooit gehoord.

‘Dianne, dit is Buddy Rich, waarschijnlijk de beste drummer ooit.’

Ik zat nu echt te swingen.

Maar na een tijdje voelde ik mijn oogleden zwaar worden. Het laatste wat ik me herinnerde was het geluid van een trompet. ’s Ochtends werd ik wakker in mijn bed, met nog een echo van de beat in mijn oren.

Op een ochtend in de eerste maanden van de tweede klas stond ik in de keuken met mijn moeder toen mijn vader binnenkwam.

‘Wil je koffie? Ik heb net verse gezet,’ zei mijn moeder, die een schort voor had.

‘Ja, lekker, schat,’ antwoordde hij, en alsof het een lopende discussie was, voegde hij eraan toe: ‘Jammer dat we niet in Californië wonen. Weet je dat ze daar de hele tijd naar jazz kunnen luisteren?’

‘Ik dacht dat je in New York moest zijn voor jazz,’ merkte ze op.

‘Er is een hele *scene* van kunstenaars en dichters in Venice Beach, Californië. Ik heb pas gelezen over een gelegenheid, de Gas House. Iedereen komt daar, ook Jack Kerouac. Het is vorig jaar opengegaan, een heel spannende plek voor beginnende kunstenaars. Ik zou daar mijn master kunnen halen, misschien kom ik dan nog ergens.’

Ik zag mijn moeder verstijven terwijl ze zijn ontbijt klaarmaakte. Haar vingers klemden zich om de steel van de pan toen ze de eieren op zijn bord schraapte. ‘Hoor eens, we wonen hier mooi en de kinderen zijn hier thuis,’ zei mijn moeder. ‘Het is al lastig genoeg om voor drie kinderen, een man en een huis te zorgen. Je kunt je master toch ook hier halen?’ Mijn vader gaf toe en het gesprek liep dood. Overdag bleef hij aan het werk als huisschilder, en zijn verlangen naar iets anders hield hij grotendeels voor zichzelf. Hoewel ik nooit precies wist wat hij dacht, was het wel duidelijk dat sommige dingen in ons leven, zijn eigen leven, hem geen voldoening gaven. Maar behalve mijn moeder had hij eigenlijk niemand met wie hij kon praten over dat verlangen om uit de sleur te breken, zich los te maken van een leven dat hem steeds meer benauwde. Hij kon het ook niet tegen zijn vader zeggen. Opa zou zo iets hebben geantwoord als: ‘Als huisschilder heb je brood op de plank en kom je het leven door. Of vind je jezelf zoveel beter dan mij?’

Mijn vader zei niet veel over de zaak, maar zijn malaise werd niet minder. Het is moeilijk te zeggen wat voor invloed zijn boeken op hem hadden, maar hij werd er wel ongeduldiger door. De beatgeneration. De jazz. Dit waren de eerste geluiden van de underground, die vanaf de

beide kusten ook tot het hart van Amerika doordrong, waardoor mannen als mijn vader twijfels kregen over de keuzes die ze in het leven hadden gemaakt.

Het omslagpunt was iets wat onschuldig begon. In een soort opwelling had mijn vader per post een hifi stereo-installatie besteld. Hij keek ernaar uit. De installatie zou het hele huis vullen met geluid, dacht hij, veel imposanter dan de kleine grammfoon die nauwelijks tot de andere kamers doordrong. Maar toen de hifi arriveerde, keek hij naar de nota, blijkbaar voor het eerst, en schrok zich een ongeluk van de prijs. Kort daarna maakte hij inbreuk op de gebruikelijke situatie dat mijn moeder de financiën beheerde en kwam bij haar zitten toen ze de cheques uitschreef. Hij bekeek ze een voor een en staarde ten slotte naar de aflossing van de hypotheek. Toen hij de rente berekende, raakte hij steeds meer van slag. Misschien werd die hypotheek opeens het symbool van zijn frustratie over ons leven – al die verantwoordelijkheid, de maandelijkse kosten waardoor wij aan Minnesota waren geketend, en het feit dat zijn levenswerk niets anders was dan ons huis en ons gezin. Het leek als een loden last op zijn schouders te drukken.

‘Hoe kunnen we in vredesnaam al die betalingen volhouden?’ riep hij tegen mijn moeder, die stomverbaasd was dat hij zich opeens met het geld bemoeide. Zijn reactie had misschien ook iets te maken met de boeken die hij las, want hij voegde eraan toe dat ze ‘in de burgerlijke val van het materialisme’ waren getrapt.

‘Dit huis en al die spullen beroven ons van onze ziel!’ Hij smet de aflossing op tafel en veegde alle andere paperassen op de grond.

‘Het was je eigen idee om die hifi te kopen,’ schreeuwde mam terug. Of eigenlijk is schreeuwen niet het juiste woord. Het was meer een kreet van verbazing, totale verbijstering. Ze verhief nooit haar stem tegen hem, omdat hij in haar ogen altijd gelijk had. Maar dit gedrag kwam als een complete verrassing, zelfs voor haar. Zij had die stereo nooit gewild. Hij had de installatie gekocht om niet alleen zijn muziek te draaien maar ook naar platen te luisteren van mensen over wie hij

had gelezen, zoals Timothy Leary en Allen Ginsberg. Hij zou het fijn vinden als zij dat ook deed, samen met hem, maar mijn moeder had het veel te druk en haar belangstelling was geveinsd.

Die discussie over onze hypotheek en onze 'spullen' ging nog wel even door. Mijn vader hield vol dat het huis een probleem voor ons was. Die gedachte liet hem niet los. En uiteindelijk wist hij tot mijn moeder door te dringen en raakte ze ervan overtuigd dat hij zich oprecht zorgen maakte over ons materialisme. Wat hij echt wilde – zoals we al hadden gemerkt – was naar Berkeley verhuizen, afstuderen aan de kunstacademie, lesgeven en schilderen. In Californië gebeurde het allemaal, dus wilde hij daarnaartoe.

Mijn ouders zetten het huis te koop, en in plaats van een makelaar of een concrete koper, kwam een van de burens naar ons toe. Mijn vader reageerde nogal impulsief. Omdat hij zo snel mogelijk verlost wilde zijn van de last van de hypotheek, vonden hij en mijn moeder het een goed idee om het huis te ruilen voor een grote caravan. En daar bleef het bij. Het ding werd niet eens beschouwd als een aanbetaling. Ze ruilden ons mooie huis, met het grote grasveld, de kas en alle ruimte om te spelen, voor een caravan. Een opwelling, bekrachtigd met een handdruk.

Zoals zo vaak in die tijd namen mijn ouders gewoon een besluit en lieten het daarbij. Het ging allemaal heel snel. Het jaar was zo rustig begonnen, maar nog vóór de kerst, toen ik in de tweede klas zat, hadden we de meeste van onze bezittingen weggegeven, behalve een paar dingen, zoals mijn speelgoednaaimachine, en de rest in de caravan geladen. We hoefden niet eens iemand te zeggen dat we vertrokken. We hadden geen familie in de buurt, en ik had niemand anders dan mijn leraren en mijn vriendinnen van school. Mijn moeder moest zelfs haar eigen naaimachine achterlaten. Op de dag van het vertrek hingen ze de caravan achter onze auto en stapten we allemaal in, verzoend met het feit dat we naar het westen zouden afreizen om de droom van mijn vader te volgen. Daar, in Californië, het beloofde land, zouden we een heel nieuw leven beginnen, als pioniers in een huifkar.

Maar zo ging het natuurlijk niet. Onderweg kreeg de auto kuren. Ten slotte stopte mijn vader langs de kant van de weg en stapte uit. Wij bleven zitten, huiverend tegen de wind van Minnesota, die snijdend door de raampjes blies. Op de achterbank klemde ik baby Kathy dicht tegen me aan om haar warm te houden, terwijl ik mijn vader bezig zag onder de motorkap.

Mijn moeder zat al te snikken en mompelde dat ze haar naaimachine zo zou missen. Al haar spijt concentreerde zich op dat ene voorwerp dat ze nooit had willen achterlaten. Mijn vader liep vloekend rond en rookte de ene sigaret na de andere. Ik was niet gewend hem zo kwaad te zien. Hij trok zich eerder in zichzelf terug dan dat hij begon te schelden. Als hij dronken was, verloor hij weleens zijn beheersing en een paar keer had ik gezien dat hij mijn moeder sloeg. Maar dit voelde anders. Het was angstig om te zien hoe hij zichzelf liet gaan. Daar moest meer achter zitten dan deze tegenslag op weg naar Californië. De waardeloze caravan was het symbool van een zinloze droom en een grotere teleurstelling dan hij wilde accepteren.

Ik had graag mijn huilende moeder willen troosten, maar ik had een slapende baby in mijn armen. Danny bleef trouwens opvallend rustig in al deze consternatie. Mijn vader zag mama snikken en riep dat ze niet zo moest janken, waardoor ze nog harder begon te huilen. Ik denk dat ze gewoon oververmoeid was. Het ging allemaal zo snel en ze raakte niet graag de controle kwijt.

Uiteindelijk besloten mijn ouders dat ze niet met deze caravan naar Californië konden, dus vonden ze iemand om ons naar het dichtstbijzijnde caravanpark te rijden, in een zuidelijke buitenwijk van Minneapolis die Burnside heette. Het was een grote modderboel, niet echt geschikt voor permanente bewoning, maar toch bleven we daar, naast een paar andere caravans die eenzelfde lot moest hebben getroffen.

Onze caravan, nog geen acht meter lang en zonder veel gemakken, was ook niet geschikt als woning. Met ons vijven leerden we wel ons in die kleine blikken ruimte te proppen, waar mijn vader nog steeds ket-

tingrookte. De caravan had een keukentje en een zitgedeelte, waar we de wieg van de baby zetten. Danny en ik hadden een stapelbed achterin, en mijn vader en moeder een eigen kamertje. In het kleine zitgedeelte konden we 's avonds spelletjes doen en huiswerk maken. Bij de deur stond een potkachelkje waarop ik heel eenvoudig mijn haarlinten kon strijken. Ik hoefde ze alleen maar over de hete bovenkant te halen en alle kreukels waren eruit.

We deden allemaal ons best om aan Burnside te wennen. Mijn broer en ik werden aangenomen op een pittoresk plattelandsschooltje, waar ik de tweede helft van de tweede klas en de eerste helft van de derde klas volgde. Langzamerhand wende ik wel aan de situatie, maar mijn moeder miste nog steeds haar naaimachine. Ze had het nooit over het huis en haar fornuis, maar natuurlijk wisten we dat ze die ook miste. De impulsieve ruil van ons huis was alleen met een handdruk bekrachtigd, en omdat we niet zo ver weg waren, reden mijn ouders op een dag terug om wat spullen op te halen die ze hadden achtergelaten. Maar toen ze daar kwamen, was er niemand thuis. De nieuwe bewoners waren niet zomaar een dagje weg; blijkbaar woonden ze er al een tijdje niet meer. Er waren geen bezittingen om op te halen, geen huis om terug te ruilen, en dat hadden mijn ouders alleen aan zichzelf te wijten. Het zou niet de laatste keer zijn dat hun idealisme op de harde werkelijkheid stuitte of dat ze hun vertrouwen in de verkeerde mensen stelden. Helaas leerden ze niet van hun fouten.

We woonden op dat caravanpark totdat mijn vader een kunstliefhebber vond die wel iets zag in zijn schilderijen. Hij zocht al heel lang naar iemand die in hem geloofde, dus de ontmoeting met dit rijke, kunstzinnige echtpaar was de doorbraak waarop hij had gewacht. Ze hadden een galerie en vroegen mijn vader om een paar doeken af te staan. Toen ze ontdekten hoe wij woonden, nodigden ze hem uit een van hun vaste kunstenaars te worden. Ze hielden van zijn stijl en vonden dat hij een atelier en een huis nodig had.

Ze spraken af dat hij hun een bepaald aantal schilderijen zou leveren

voor verkoop door de galerie, en dat hij ook aan andere projecten kon werken als die niet in de weg zaten.

Nog mooier was dat deze nieuwe weldoeners een eigen atelier voor mijn vader regelden waar hij scheppend bezig kon zijn, en een klein huis met een leuke tuin, waar wij veel prettiger konden wonen. Hoe vriendelijk dit ook overkwam, het hoorde bij de rol van een mecenas. Galeriehouders hoorden voor hun kunstenaars te zorgen. Als hun goedgeefsheid bekend werd, zou dat ook andere kunstenaars motiveren zich bij hun stal aan te sluiten.

We waren allemaal dol op ons nieuwe huisje en eindelijk voelden we ons weer thuis. Maar belangrijker nog was dat ook mijn vader nu zijn plek gevonden had, een plek waar hij zich kon uitleven in zijn kunst. Langzamerhand verdween zijn obsessie voor Californië en werd het leven weer min of meer normaal. Tenminste, voor enige tijd.